

Puss är viktigare än pass

Leve den gränslösa

Förr behövde man sällan gå längre än till granngården. Jakten på en partner begränsades oftast till hembygden. Så är det inte längre. Möt tre moderna par som tror på gränslös kärlek!

AV ANNA BERGHOLTZ FOTO: J BODESAND, ARKIVBILDER

Artikelförfattaren Anna föll för kanadensaren Martin.

Så stod han där, i hotellbaren på Kuba. En charmig kanadensare. Mannen i mitt liv. Vad gör man? Jo, åker hem till var sin kontinent och chattar, mejlar, pratar i telefon samt spenderar massor utav pengar på att resa till varandra. Men snart måste man bestämma sig och det gjorde vi. Vår kärlek var något extra och värd att

satsa på. Flytten gick till Kanada och senare till Sverige. Nu är det fem år sedan vi träffades och det har varit en tid av meck med papper, kulturskillnader, språkförvirring och en kamp för att hitta sin plats i ett nytt land.

I det här reportaget möter jag tre par som har liknande erfarenheter. Där kärleken slutligen fört dem till ett liv i Sverige. ■

De trodde att Bambo var en lycksökare

Namn: Maja Löfgren och Bambo Cissokho.
Ålder: 25 och 28 år.
Sysselsättning: Mammaledig och musiker.

– Det var mitt intresse för afrikansk dans och musik samt viljan att lära mig franska som gjorde att jag reste till Senegal, berättar Maja.

Genom senegalesiska vännen Lamine fick hon hjälp med att hälsa på dennes familj i staden Ziguinchor. Vad hon inte visste då var att hon snart skulle bli förälskad i hans bror Bambo.

– Musiken förde oss samman, säger Maja.

– Även humorn, fast att vi kom från så olika länder, fyller Bambo i.

De hängde jämt ihop och fattade alltmer tycke för varandra. Men det var inte lätt att få egen tid, då gården delades med resten av familjen, släkt och vänner. När Majas tre månaders besök var till ända bestämde de att hon skulle komma tillbaka. Under tiden hölls kontakten via telefon.

Bambo och Maja tänkte inte låta något stå i vägen för deras kärlek och sonen lalo är beviset!

– Det stärkte vår relation att få längta efter varandra, säger båda två.

Nekades inresa

Men när de skulle mötas igen var båda nervösa över att de målat upp en bild av något som inte fanns. Bambo berättar dessutom om många senegalesers dröm om västvärlden. Att få komma från fattigdom, arbetslöshet och få chansen att försörja familjen på distans.

– Enda möjligheten att ta sig till Europa är genom ett förhållande till en västerländsk medborgare. Jag var rädd att Maja skulle tro att vår relation handlade om det.

Men redan vid återföreningen på flygplatsen stod det klart att deras kärlek var speciell. Ett halvår skulle Maja stanna och nu kom insikten. Framtiden ville de dela med varandra.

– Sverige kändes som ett bättre land att bo i, med tanke på sjukvård och ekonomi, säger Maja. Därför började vi kolla upp möjligheterna för Bambo att komma hit.

Tidigare hade han nekats besöka sin bror i Sverige och bemötandet de nu fick från ambassaden var chockartad. Maja som svenska borde ju förstå att han som fattig afrikan bara utnyttjade henne.

En möjlighet kvarstod.

I kärleken

– Att gifta sig, och det gjorde vi innan Maja återvände hem, berättar Bambo.

Efter tre månader och påtryckningar på Migrationsverket fick Bambo äntligen komma till Sverige. Maja skrattar vid minnet.

– Du kom i sandaler mitt i vintern och skulle åka rulltrappa för första gången.

Bambo skrattar också och berättar att det var som att kliva in i en ny värld.

– Som jag alltid gjort sa jag hej till alla jag träffade när jag var ute och gick, men ingen svarade.

Vågar göra fel

Inte bara kulturen var annorlunda utan även språket. Hemma talade Maja och Bambo franska, men såklart var Bambo tvungen att lära sig svenska och började därför på Svenska för invandrare (SFI).

– En styrka är att Bambo alltid försökt prata, säger Maja. Han har vågat göra fel, vilket jag tycker känns väldigt osvenskt.

Framför allt lossnade svenskan på jobbet. Via Majas kontakter hade Bambo tur att snabbt få arbete som musiker på en dansskola.

– Där har jag tvingats prata svenska.

Senare har han även utbildat sig till undersköterska och varvar nu de båda jobben. Maja studerar och för tio månader sedan föddes sonen Ialo. Samtidigt med allt detta har de försökt hjälpa familjen hemma i Senegal, genom att skicka pengar. Fyra tuffa år i Sverige har det alltså blivit?

– Ja, men vi får ju vara tillsammans och det är det viktigast, säger båda två. ■

Den 14 februari kan Erik och Mila fira alla hjärtans dag för 22:a gången tillsammans.

Gissa om byborna skvallrade om Erik

Namn: Erik och Mila Staaf.

Ålder: 51 och 46 år.

Sysselsättning: Internationell projektsamordnare och tolk, ledsagare.

– Jag hade ärvt pengar och begav mig ut i världen på en lång resa, berättar Erik. I Filippinernas huvudstad Manila sprang jag på Mila.

Mila var på genomresa, på väg hem. De visade sig ha en gemensam bekant och tillsammans bestämde de sig för att utforska staden.

– Jag minns att jag läste högt ur guideboken Lonely Planet, säger Mila och fick smeknamnet ”professionell guide”.

Erik, som egentligen skulle åkt vidare till Japan, sköt upp sin resa. För mellan de två började en kärlek att spira och de behövde mer tid att ta reda på var de stod.

– Jag föll för Eriks omtänksamhet och kände genast att han var en man att lita på.

– Mila fångade mig med

sitt pigga humör, ett sunt självförtroende och en stark vilja.

De förlovade sig och innan Erik for vidare på sin resa åkte de för att besöka Milas hemby.

– När jag bad om Milas hand möttes jag med stor misstänksamhet, berättar Erik.

Hennes beslut

Mila förklarar att Filippinerna är mycket konservativt och att man lever som katoliker. Inför sina föräldrar intygade hon att hon fortfarande var oskuld och att Erik var en bra man. Till slut fick Erik svaret att oavsett vad de tyckte var det ju ändå Milas beslut.

– Det var nog ingen som trodde att Erik skulle återvända när han fortsatte sin resa, säger Mila och skrattar åt skvallret som gick i byn.

Sex månader senare återförenades de i Manila. Mila visar mig pärmen med alla vykort som Erik skickat från jordens alla hörn. Vilket var enda kontakten förutom ett telefonsamtal på nyår.

– Som dessutom inte kom vid tolvslaget som lovat, säger Mila. Jag var helt förstörd.

– Vi hade glömt tidsskillnaden, fyller Erik i.

De hade tänkt vänta med giftermål, men när de sågs igen ändrade de sig. Så den 11 juni 1988 när de båda anlände till Sverige var det som man och hustru. Först med hjälp av visum för Milas del, vilket senare omvandlades till uppehållstillstånd.

– Sverige var så spännande, berättar Mila. Alla var vänliga och hjälpsamma.

Det enda hon kände sig kritisk mot var bemötandet hon fick från Arbetsförmedlingen. Ingen svenska, inget jobb, sa de och hänvisade till Socialförvaltningen. Men Mila ordnade det på egen hand.

– Mitt första jobb blev hotellstäderska.

Samtidigt studerade hon svenska och blev inom kort gravid. Då hon ännu inte

Forts på nästa sida

FAKTA

Antalet svenskar som träffat kärleken utomlands och tar partnern till Sverige har ökat med 30 procent under senaste fyra åren.

Källa: Migrationsverket

Norge eller Sverige?
För Martina, John och dottern Hanna är frågan fortfarande öppen.

Ingen av oss ville flytta på sig

Forts på nästa sida

uppbar någon föräldrapening blev det Erik som stannade hemma med sonen. Något många reagerade över.

– Både att jag som kvinna och filippinska kunde göra så, säger Mila och skrattar åt fördomarna.

Längtar inte hem

I dag, 22 år senare, har Erik och Mila två utflugna söner. Mila har också vidareutbildat sig och arbetar bland annat med tolkning och översättning mellan svenska och filippinska. Hon har alltid trivts i Sverige och har sällan längtat hem.

– Men jag försöker resa dit en del, säger hon och berättar om det utvecklingsprojekt hon och Erik startat i privat regi. Ett projekt för självförsörjning med lanthandel och uthyrning av mopeder.

– Och vem vet? Kanske väljer vi att spendera vintrarna på Filippinerna när vi gått i pension, säger båda två. ■

Namn: Martina Silvestri och John Sandnes.

Ålder: 35 och 39 år.

Sysselsättning: Banktjänsteman och elektriker.

– Vi träffades på dansgolvet, under en Finlandskryssning, berättar Martina. När vi skildes hade vi inte bytt nummer. Jag brukar tycka det är upp till killen att ta kontakt, men den här gången blev det tvärtom.

På Rock-kryssningens hemsida kunde man lägga ut meddelanden och det gjorde Martina. ”Norrmannen och hans svenske kompis, var finns ni?”

– Min kompis såg Martinas inlägg, berättar norske John. Jag svarade och så började mejlandet.

– Det komiska var att vi nästan inte alls pratade i telefon. Jag förstod nämligen inte vad John sa, säger Martina och skrattar.

Den första dejten blev hos

henne i Sverige. Romantisk middag på italiensk restaurang med levande musik. John berättar att han på skoj föreslagit det när Martina undrat vad de skulle hitta på. ”Hjälp vilken seriös första dejt”, tänkte hon utan att förstå Johns ironi, men bokade i alla fall bord. Och tur var väl det; John stannade nämligen kvar resten av helgen.

– Jag föll för Martinas utstrålning och målmedvetenhet.

– Jag tyckte John var snygg och oerhört omtänksam utan att vara mesig.

Slitsam pendling

Pendlandet började. Varannan helg i Stockholm och varannan i Oslo. Något båda upplevde som slitsamt och ohållbart i längden. Frågan återstod. Vem var beredd att flytta på sig?

– Ingen! utbrister de båda två. Vi gjorde därför en deal. Att bo ett år i respektive land och sedan bestämma oss.

Tack vare ett nordiskt avtal har det varit enkelt att flytta

mellan länderna. För att få en schyst start på sitt gemensamma liv sålde de sina lägenheter och möbler och började om i en hyreslägenhet. Först i Oslo. Martina tog tjänstledigt från jobbet och startade eget med försäljning av hudvårdsprodukter. Men skillnaden länderna emellan var större än Martina trott.

– Matkulturen är annorlunda och norrmän är väldigt nationalistiska.

John, nu boende i Sverige, förstår vad hon menar. Själv upplever han att svenskar är tystlåtna och att det råder avundsjuka gentemot Norge, som på sätt och vis gått om Sverige. Det går att leva med de olikheterna, tycker båda. Det svåra är att vara ifrån familj och vänner.

– Det blir tyvärr inte ofta som vår dotter Hanna träffar farmor och farfar, säger John.

Till skillnad från många invandrare hade John inga problem att få jobb i Sverige. Elektrikerutbildningen har samma värde här och språket är inget hinder.

– Även jag har vant mig vid norskan, säger Martina och skrattar.

2009 föddes Hanna. Drygt sex månader senare köpte de huset vi nu sitter i. Ett år som överenskommelsen löd, har blivit till tre för John. Betyder det att ni stannar i Sverige?

– Nej, svarar John. Jag känner mig fortfarande inte hemma här och tror vi kan få ett bättre liv i Norge.

Vilket land det blir får framtiden utvisa. Den nya överenskommelsen är i alla fall att de ska bestämma sig tills Hanna börjar skolan. ■